

Regensburgin satamassa River Cloud II -laiva odottaa matkustajiaan.

Oma matkani: Kommelluksesta toiseen

9.11.2020 0.00

Olin viettänyt koko kesän Tanskassa. Kesäkuun loppupuolella lähdimme viikoksi Tonavan risteilylle. Haaveilimme etukäteen ihanista näkymistä tämän kauniin historiallisen joen rantamilla.

Koska emme asu Kööpenhaminassa, jätimme automme mökillemme ja matkustimme junalla kuninkaallisen valtakunnan pääkaupunkiin. Kööpehaminan keskustassa on mukava Best Western Mercus Hotel, jossa joskus yövymme. Tilasimme aamukuudeksi taksin hotellin eteen, koska lentomme Müncheniin oli aika varhain.

Panin illalla yöpöydällä olevan herättäjän soimaan kello viideltä aamulla. Kävimme illalla syömässä tanskalaisen jättiaterian ja nukahdimme onnellisina jo ennen yhtätoista.

Aamulla heräsimme hirmuiseen ääneen, ja luulin että se oli herätyskoneemme. Nostin luurin ja huusin haloota. Mutta meteli jatkui ja yhtäkkiä ymmärsimme, että se kuului käytävältä.

Avasimme oven. Käytävällä liikkui kymmeniä ihmisiä yöasuissaan juosten ulos huoneistaan portaita pitkin alakertaan, koska hissikään ei toiminut. Kyseessä oli siis palohälytys!

Pakkasimme kiireesti laukkumme ja juoksimme alakertaan. Respa oli täynnä puolialastomia ihmisiä kauhun ilme kasvoillaan. Tiskin takana seisoi nuori vastaanottovirkailija kahden palomiehen kanssa. Sitten selvisi, ettei hotellissa mitään paloa ollutkaan, vaan joku miesturisti oli tyhjentänyt huoneessaan monta pulloa alkoholia ja lopuksi pullonpohjalla rikkonut katossa olevan palohälyttimen.

Maksoimme kiireesti huoneemme ja menimme kadulle odottamaan tilaamaamme taksia.

Ystävällinen taksinkuljettaja heitti meidät lentoasemalle. Nautimme aamukahvit ja menimme ajoissa portille numero 17, jonka edessä oli iso joukko matkailijoita lähdössä Münchenin lennolle.

Odotimme ja odotimme. Kello oli jo yli tunnin edellä virallista lähtöaikaa. Sitten virkailija nousi pystyyn ja huusi monella kielellä, että nyt on siirryttävä portille 14, ja me huomasimme että meidän Lufthansan koneemme juuri sillä hetkellä mateli meidän porttimme ohitse.

Otimme silti kassimme ja laukkumme ja siirryimme portille 14. Matka ei ollut pitkä ja pääsimme kaikki vihdoin koneeseenkin.

Lensimme Müncheniin ja saavuimme lentokentälle, jonka upeutta en muistanutkaan. Odotimme autoa noutamaan meidät Regensburgiin, missä risteilijämme odotti Tonavan rannalla.

Vaikka matkaa oli vähän, autoilija sekoili vähän väliä reitistämme. Ajelimme varmaan yli tunnin, vaikka matkaa taisi olla vain noin kuusikymmentä kilometriä. Mutta lopulta löysimme risteilijämme ja asetuimme sinne nauttimaan maisemista ja hyvistä palveluista.

Viikon kuluttua oli sitten jälleen kotimatka edessä. Tarkoituksemme oli lentää Budapestista Müncheniin ja sieltä iltapäiväksi Kööpenhaminaan. Budapestin kentällä oli kaatosade ja kaikki koneet olivat myöhässä. Kun bussi toi meidät kentälle, selvisi että koneemme Müncheniin ei ollut onnistunut laskeutumaan sinne ajoissa.

Menimme pitkän jonon päähän tarkistuttaaksemme lippumme. Saimme liput ilman paikkanumeroita Frankfurtiin muutaman tunnin kuluttua. Virkailija sanoi että siellä voisimme kysellä Kööpenhaminan lennoista.

Pitkien odottelujen jälkeen pääsimme lentämään Frankfurtiin. Siellä taas esitimme matkalippujamme virkailijalle, joka sanoi että nyt vain täytyy odottaa Kööpenhaminan lentoa ja katsoa täyttyykö kone ennen meitä. Odotimme viimeiseen mieheen ja naiseen ja saimme paikat. Lentoemäntä ohjasi meidät koneeseen, jossa mieheni paikka oli vapaana, mutta minun paikallani istui mies. Kaikki matkustajat katselivat hämmentyneinä mitä tapahtuu.

Lentoemäntä käski niin sanotulla paikallani istuvaa miestä siirtymään businessluokkaan koneen etuosaan. Mies hymyili minulle ja kiitti!

Kello oli yli yksi yöllä kun laskeuduimme Kööpenhaminan kentälle. Satoi kaatamalla. Matkustajia oli kentällä vähän, joten löysimme taksin ja annoimme osoitteen kesäkyläämme. Taksikuski kertoi että matka voi kestää aika tavalla, sillä Kööpenhamina on veden peitossa. Hän kierteli teitä ja ajoi isojen vesilätäköitten halki. Lopulta parin tunnin ajomatkan jälkeen olimme kotona.

Seuraavana päivänä sanomalehdistä näimme hirmu-uutisia Tanskan pääkaupunkia kohdanneesta sadekatastrofista. Mutta koska olimme jo täynnä muita katastrofeja, ei se enää juuri hätkähdyttänyt meitä.

Tämä tarina on totta sanasta sanaan. Vaikka vaikeaa on sitä uskoa.

SINIKKA SALOKORPI